

mænd, at gjøre det, naar de vise sig i civil Dragt. Den tredje Værding, vi have foreslaaet, er, at Vand- og Brødstraffen ikke skal kunne ikjendes arbitrært. Vand- og Brødstraffen er en Straf af en saadan Natur, at det har forekommet os, at den ikke bør ikjendes uden ved en Krigsretsdom. Det er den almindelige Mening, at Folk ikke blive idømte Vand- og Brødstraffen undtagen for noget Vanærende, og derfor kan man sige, at Straffen ogsaa har et vist vanærende Skær over sig, fordi Folk tro, at det maa have været noget Vanærende, hvorfor den Vedkommende er straffet. Vi have derfor foreslaaet, at den kun skal idømmes efter Krigsretsdom. Subsidiært have vi foreslaaet, at den kun paa Krigstid og i Krigstid kan ikjendes arbitrært. Det er disse Værdinger, som vi have foreslaaet, og som jeg vil anbefale til det høie Thing.

Fermansen: Ogsaa for mit Vedkommende kan jeg sige, at jeg har udtalt mig saa fuldstændig ved første Behandling, at jeg kan indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg tror, at det ærede Mindretal har gjort Her i paa den Maade, som sket er, endnu engang at drage frem til den høitærede Krigsministers og det høie Things alvorlige Overveelse, om det dog ikke var bedst at lade den nye Straf, Arrest i Vøien, udgaa ialtsald som ordineret Straf. Som jeg tidligere har udtalt, har jeg ikke kunnet og kan ikke indse, at den svarer til den Hensigt, hvori den siges at være indført. Den er ikke intensiv i den Forstand, at den vil kunne gjøre sin hurtige og følelige Virkning paa Andre end dem, som mindst behøve en saadan Straf. Den høitærede Krigsminister kunde tage Braaden fra den Uvillie, som det ikke vil kunne undgaa, at Loven vil blive modtagen med i Befolkningen, ved at gaa ind paa det Forslag, som her er stillet. Derved vil Straffen tabe sin egentlig stygge Karakter, idet den bliver forandret til en Straf, som kun er en Nødhjælp under Omstændigheder, hvor man ikke vel kan anvende de andre Straffe, og derved vil ogsaa Loven blive bragt i Overensstemmelse med det Lovforslag, som en tidligere Krigsminister har indbragt, der som tilsvarende Straf havde Bindestraffen, som den omtalte Krigsminister kun foreslog skulde anvendes i Krigstid og under Kroppejamlinger. Ogsaa den Omstændighed, at Straffen kun kunde idømmes efter Krigsretsdom, vilde bidrage til at berøve Uvillien sin egenlige Braad. Med den høitærede Ordfører er jeg ganske enig i, at under visse Omstændigheder kan den arbitrære Straf være mildere end den, der ikjendes ved Krigsretsdom, idet det er fuldstændigt rigtigt, hvad han ansøgte, at den, som idømmer en saadan arbitrær Straf, som strax sættes i Værk, kan tage alle formildende Omstændigheder i Betragtning, medens Krigsretten er henvist til at dømme efter Lovens Bogstav. Men paa den anden

Side vil den høitærede Ordfører ogsaa indrømme mig, at Krigsretsdommen ubeluffer Vilkaarlighed, og at det, saaledes at blive idømt en Straf, som er meget pinlig for Jølelsen, efter Vilkaarlighed og Lune — og det kan ske en enkelt Gang, det er min Overbevisning, at det ikke vil ske som Regel, men ske kan det — er Noget, som altid er haardere end at tage imod en Straf, som man bliver ikjendt efter Dom for en Forseelse, man maa indrømme at have begaaet. Derfor stemmer jeg for Udvalgets Mindretals Forslag i den Henseende. Dersom jeg havde den Overbevisning eller havde kunnet faae den af Forhandlingen og af, hvad der er bleven ansøgt baade af den høitærede afgaaede og af den høitærede nuværende Krigsminister, at det var Noget, som var nødvendigt for at opretholde Disciplinen i Hæren, vilde jeg ikke paa nogen Maade gjøre det. Men det er tværtimod min Overbevisning, at Disciplinen i Hæren ikke vil skades derved, og at Loven vil blive modtagen med ganske anderledes Velvillie, dersom denne Værding bliver vedtagen, end ellers vil være Tilfældet. — Angaaende Hjelpeparagrafen har jeg udtalt mig saa fuldstændigt under første Behandling, at jeg ikke skal sige Noget derom. I den Henseende er jeg ikke enig med min ærede Sidemand (Hæle).

Krigs- og Marineministeren (Ravn): Ved 1ste Behandling af dette Lovforslag udtalte jeg allerede, at jeg vilde betragte en Lov, overensstemmende med dette Forslag, som en brugbar Lov for Krigsmagten, og at jeg kun eventuelt var tilbøielig til at stille enkelte og mindre væsentlige Værdinger til Lovforslaget, forsaavidt at Thinget ligeledes ønskede det ændret. Efter at Udvalgets Flertal har sluttet sig fuldstændigt til Lovforslaget, har jeg ligeledes anset det for rigtigt ikke fra min Side at stille nogen Værding dertil, idet jeg vedblivende vil betragte en Lov, overensstemmende med dette Forslag, som en brugbar og god Lov for Krigsmagten, der vil være et stort Fremskridt fra Tilstanden, som den nu er. Ligesom jeg i Realiteten er enig med Udvalgets Flertal, saaledes kan jeg ogsaa i alt Væsentligt tiltræde den Motivering, som Udvalget er fremkommet med. Hvad Bøiestrafen angaar, indrømmer jeg, at den ikke medfører nogenjomhelst kvalificeret legemlig Lidelse; om man derfor vil kalde den en intensiv Straf eller ikke, eller om man blot vil benævne den som en Form af stærpet Jængsel ved Siden af de andre Former, er jo mindre væsentligt. Naar paa den ene Side de militære Myndigheder tro, at de kunne lade sig nøie med denne Straf, og ikke at maatte behøve nogen mere intensiv Straf, og naar det paa den anden Side maa erkjendes, at denne Straf ikke medfører nogen kvalificeret legemlig Lidelse, forekommer det mig at være en Straf, man fra alle Sider vil kunne give sin Tilslutning. Jeg anser det for mit Vedkommende